JOAQUIM DE MIQUEL SAGNIER, SECRETARI DE L'IL·LUSTRE COL·LEGI DE L'ADVOCACIA DE BARCELONA, C E R T I F I C O:

Que la Junta de Govern, en sessió de **2 de novembre de 2021**, ha adoptat, entre d'altres, els acords següents:

"**VIST** l'informe del departament de l'Assessoria Jurídica de l'Il·lustre Col·legi de l'Advocacia de Barcelona (d'ara en endavant també, l'ICAB), de data 22 d'octubre de 2021, emès amb la finalitat de determinar l'afectació de l'entrada en vigor del nou Estatut General de l'Advocacia Espanyola (aprovat per Reial Decret 135/2021, de 2 de març), que deixa de preveure l'habilitació per a la defensa d'assumptes propis, figura que ja no contemplava la darrera reforma de la Normativa de l'Advocacia Catalana, de l'any 2019, però que està prevista en l'article 21 dels vigents Estatuts col·legials. ----------

---

ATESES les consideracions jurídiques del citat informe que conclouen que un cop ha estat suprimida l'habilitació per la defensa d'assumptes propis, tant en l'Estatut General de l'Advocacia Espanyola com en la Normativa de l'Advocacia Catalana, cal interpretar que **no resulta aplicable l'article 21 dels vigents Estatuts col·legials, que faculta al degà o degana a habilitar a persones que no són col·legiades exercents -però reuneixen els requisits per ser-ho- per a la defensa d'assumptes propis, doncs les condicions d'accés a la professió han de ser coincidents arreu de l'Estat**; s'acorda:----------

---

ÚNIC.- Un cop ha estat suprimida l'habilitació per a la defensa d'assumptes propis, tant en l'Estatut General de l'Advocacia Espanyola com en la Normativa de l'Advocacia Catalana, no adoptar cap acord corporatiu, en aplicació de **l'article 21 dels vigents Estatuts col·legials, consistent en l'habilitació per a la defensa d'assumptes propis, atès que les condicions d'accés a la professió han de ser coincidents arreu de l'Estat.**----------

I perquè consti, lliuro el present a Barcelona, el 9 de novembre de 2021.

ILLUSTRE COL·LEGI DE L'ADVOCACIA DE BARCELONA

I N F O R M E/PROPOSTA D'ACORD

Data informe:	**22 d'octubre de 2021**
Origen:	**ASSESSORIA JURÍDICA**
Assumpte:	**Informe i proposta d'acord sobre l'afectació de l'entrada en vigor del nou Estatut General de l'Advocacia Espanyola, respecte les habilitacions per assumptes propis, previstes a l'article 21 dels vigents Estatuts col·legials.**

Aquest Informe té com a finalitat determinar l'afectació de l' entrada en vigor del nou Estatut General de l'Advocacia Espanyola (aprovat per Reial Decret 135/2021, de 2 de març), que deixa de preveure l'habilitació per assumptes propis, figura que ja no contemplava la darrera reforma de la Normativa de l'Advocacia Catalana, de l'any 2019, però que està prevista en l'article 21 dels vigents Estatuts col·legials.

I.- CONSIDERACIONS JURÍDIQUES.

1.1. Exercici de l'advocacia i col·legiació obligatòria.

L'actual art. 542 de la LOPJ estableix que *«correspon en exclusiva la denominació i funció d'advocat al llicenciat en Dret que exerceixi professionalment la direcció i defensa de les parts en tota classe de processos, o l'assessorament i consell jurídic»*, i fa referència expressa a la col·legiació, però de manera indirecta, en el seu article 544.2, quan preveu que: *La col·legiació dels advocats i procuradors serà obligatòria per actuar davant els jutjats i tribunals en els termes que preveu aquesta llei i per la legislació general sobre Col·legis professionals (...)».*

Així doncs, només és obligatòria la col·legiació, en els termes previstos per la llei, és a dir, si hi ha una Llei que així ho prevegi. En aquest sentit, l'article 3 de la Llei 2/1974, de Col·legis Professionals (LCP) - amb la redacció introduïda per l'anomenada Llei Òmnibus, la 25/2009, estableix que: «***Serà requisit indispensable per a l'exercici de les professions estar incorporat al col·legi professional corresponent quan ho estableixi una llei estatal.***

Com veiem, ja no es tracta d'una remissió general a l'ordenament, sinó que, de forma més adequada a l'àmbit competencial de la llei en sentit estricte, així com als drets de la competència - i en el que es podrien veure afectats en aquest àmbit per diferents normatives autonòmiques- , la LCP estableix que únicament serà requisit la col·legiació per a l'exercici de l'activitat, quan una llei estatal així ho estableixi.

Ara bé, la **Llei 25/2009, Òmnibus,** va establir en la seva **disposició transitòria** quarta, un mandat al Govern, consistent en què en el termini màxim de dotze mesos calia determinar les professions d'obligatòria col·legiació i, **mentrestant no es trobés en vigor aquesta norma, disposà que «es mantindran les obligacions de col·legiació vigents».**

De tot l'anterior, i en relació amb el deure de col·legiació per a l'exercici de l'advocacia, actualment, en podem extreure les conclusions següents:

1. La norma general és que per a l'exercici de l'advocacia cal estar col·legiat/ada.

2. L'establiment del deure de col·legiació d'una professió és reserva a una llei d'àmbit estatal.

3. El govern de l'estat té un mandat legal de regular les professions de col·legiació obligatòria. Ordenació que encara no s'ha produït.

4. Mentre no es regulin les professions de col·legiació obligatòria, l'advocacia manté el deure de col·legiació, doncs així es trobava previst a la normativa anterior a la citada reforma introduïda per la Llei Òmnibus (bàsicament, l'anterior Estatut General de l'Advocacia Espanyola). Ni la versió anterior d'aquesta normativa, ni la vigent (que entrà en vigor el passat mes de juliol), no tenen rang legal.

En definitiva, en la mesura que, actualment, existeix el deure de col·legiació per exercir la professió d'advocat i d'advocada, cal veure de quina manera afecta que s'hagi suprimit en l'Estatut General de l'Advocacia Espanyola – recordem, norma reglamentària d'abast estatal- el supòsit excepcional que permetia exercir ocasionalment la professió per a la defensa d'assumptes propis, sense estar col·legiat o col·legiada i que, actualment, això figura, únicament, a l'article 21 dels vigents Estatuts col·legials.

1.2. Normativa col·legial de referència. Article 21 dels vigents Estatuts col·legials.

L'habilitació per a la defensa d'assumptes propis es troba prevista a **l'article 21 dels vigents Estatuts col·legials.** Anteriorment, la trobàvem també regulada tant a **l'article 14 de la Normativa de l'Advocacia Catalana** (en endavant, NAC – fins la modificació efectuada el 30 de gener de 2019 - que la va suprimir) com en **l'article 17 de l'anterior Estatut General de l'Advocacia Espanyola**, que també ha estat derogat, atès que l'1 de juliol del 2021 ha entrat en vigor un nou text, el RD 135/2021.

L'article 21 dels vigents Estatuts col·legials, estableix:

> *Article 21 Defensa d'assumptes propis*
> *1. Poden actuar com a advocades i advocats sense necessitat d'estar incorporats al Col·legi les persones que, tenint el títol que habilita per exercir l'advocacia, ho sol·licitin amb l'única finalitat de portar la defensa en procediments sobre assumptes propis, del cònjuge o parella de fet, o dels parents dins del quart grau de consanguinitat o el segon d'afinitat, sempre que les persones sol·licitants compleixin els requisits establerts en les lletres a, b, c, d i e de l'article 15.*
>
> *2. L'autorització la concedeix en cada cas concret el degà o degana o el membre de la Junta a qui es delegui, i suposa la concessió a la persona interessada de tots els drets i les obligacions inherents a l'advocacia, excepte les referides al pagament de les quotes col·legials i a l'adscripció al règim de previsió social, però només en relació amb l'assumpte en qüestió. En la seva actuació, les persones autoritzades estan subjectes a la responsabilitat civil i disciplinària dels advocats i advocades.*
>
> *3. L'Assemblea General ha d'establir les condicions econòmiques per a aquesta autorització, de les quals estan exemptes les persones col·legiades no exercents.*

Per tant, la configuració d'aquesta Autorització excepcional per a l'exercici de la professió requereix, de conformitat amb l'article 21 dels Estatuts col·legials, els requisits següents:

a) Demanar-ho exclusivament per la defensa en procediments sobre assumptes propis, del cònjuge o parella de fet, o dels parents dins del quart grau de consanguinitat o el segon d'afinitat.
b) Tenir la nacionalitat d'algun dels estats membres de la Unió Europea, sempre que es compleixin els requisits exigits a aquests efectes per la normativa vigent, llevat del que disposin els tractats o convenis internacional o dispensa legal.
c) Estar en possessió del títol habilitant per a l'exercici de l'advocacia a Espanya, o a qualsevol dels estats membres de la Unió Europea, en els termes establerts per la legislació vigent o dels títols estrangers que, conforme a les normes vigents, hagin estat homologats prèviament.
d) No estar incurs en causa d'incapacitat.
e) No estar incurs en causa d'incompatibilitat per exercir l'advocacia.

En conseqüència, sabut que el legislador ha volgut reservar per una Llei de caire estatal l'establiment o determinació de les professions en què es requereix col·legiació obligatòria, **però que transitòriament i en el tema de l'advocacia es manté aquest deure de col·legiació ateses les previsions reglamentaries existents anteriorment**, hom es planteja si una autorització que no es troba prevista arreu de l'estat i que faculta per exercir l'advocacia excepcionalment, poc

continuar vigent, mentre romangui prevista en el corresponents estatuts col·legials, com és el cas.

1.3 Normativa derogada que fa referència a l'habilitació per assumptes propis i doctrina Constitucional sobre les condicions d'accés a les professions.

Tant **l'article 14 de la Normativa de l'Advocacia Catalana** – vigent fins el 19 de febrer de 2019- com **l'article 17.5 del Estatut General de l'Advocacia Espanyola General de l'Advocacia Espanyola (EGAE)** – vigent fins l'1 de juliol d'enguany – preveien gairebé idèntics requisits dels que actualment romanen previstos a l'article 21 dels vigents Estatuts col·legials.

Tanmateix, les darreres reformes introduïdes en aquestes dues normes, **han suprimit, com dèiem, aquest tipus especial d'autorització per a l'exercici de la professió**. Si bé és cert, que no consta una derogació expressa dels preceptes d'aquelles normes col·legials que mantenen aquesta habilitació - com ara els estatuts col·legials -, però reserven sempre l'exercici a una prèvia col·legiació. Efectivament, si ens fixem en **l'article 10 de l'actual Normativa de l'Advocacia Catalana** es condiciona la possibilitat d'exercici de la professió sempre a una prèvia col·legiació.

> *Article 10. Obligatorietat de la col·legiació*
> ***1. Per accedir a l'exercici de l'advocacia**, és requisit indispensable estar en possessió del títol professional d'advocat, en els termes previstos en la Llei estatal d'accés a les professions d'advocat i procurador dels tribunals, **i col·legiar-se en el col·legi professional corresponent.***
>
> *2. La incorporació a un sol col·legi, que ha de ser el del domicili professional únic o principal de l'advocat, és suficient per poder exercir a tot el territori català.*
>
> *3. Els col·legis han de tenir a disposició de tots els jutjats i tribunals del seu àmbit territorial, com també dels centres penitenciaris i de detenció, la llista de les advocades i els advocats en exercici incorporats al seu col·legi, llista que s'actualitza periòdicament amb les altes i baixes.*
>
> *4. Les advocades i els advocats han de consignar en totes les seves actuacions el número de col·legiat.*
>
> *5. Les advocades i els advocats que hagin obtingut el títol en qualsevol dels altres estats membres de la Unió Europea o altres estats parts en l'Acord sobre l'Espai Econòmic Europeu, tenen dret a exercir la professió de l'advocacia a Catalunya de forma permanent i amb el seu títol professional d'origen, d'acord amb les normes i disposicions recollides en la normativa vigent. **En qualsevol cas, constitueix requisit indispensable la inscripció prèvia en el col·legi de l'advocacia***

corresponent al domicili professional únic o principal al territori espanyol.
.../...

En aquest sentit, cal recordar que l'article 21 del vigents Estatuts col·legials preveu que aquesta autorització d'habilitació per assumptes propis - que concedirà el degà degana, o el membre de Junta en qui es delegui - la podran demanar tan les persones col·legiades com a no exercents, com les que reuneixin els requisits per col·legiar-se com a exercents, però no ho estiguin i en ambdós casos compleixin els requisits establerts en el citat article 21.

Per tant, amb la modificació de la **Normativa de l'Advocacia Catalana i també del Estatut General de l'Advocacia Española**, trobem una certa contradicció amb l'actual article 21 dels vigents Estatuts col·legials, doncs aquestes dues normes limiten l'exercici de la professió a la prèvia col·legiació, i no inclouen cap excepció; i, els vigents Estatuts col·legials preveuen que pugui ser habilitada qualsevol persona que reuneixi els requisits per ser col·legiat o col·legiada, malgrat no ho estigui.

1.4. Inconstitucionalitat de la previsió legal de caire autonòmic que establia excepcions al deure de col·legiació. Inconstitucionalitat de l'article 38 i de la disposició addicional quarta de la Llei 7/2006, de col·legis professional i de l'exercici de professions titulades.

La **sentència 201/2013 del Tribunal Constitucional de 5 de desembre** (BOE de 8 de gener de 2014) - per la qual es declara la nul·litat de diferents preceptes de la Llei del parlament de Catalunya 7/2006, de 31 de maig, de l'exercici de les professions titulades i dels col·legis professionals - resulta prou il·lustrativa per resoldre el nus gordià objecte d'aquest informe, que no és altre que, si es pot excepcionar de col·legiació a una persona que vulgui exercir l'advocacia per portar un assumpte propi a la demarcació territorial de l'ICAB, dret que no es gaudeix en un altre territori.

Efectivament, aquesta resolució va declarar, fent referència a una altra anterior, la **3/2013, també del Tribunal Constitucional** que eren inconstitucionals els **apartats 1 i 2 de l'article 38 i la Disposició Addicional quarta de la Llei 7/2006,** atès que **s'atribueix al legislador estatal amb caràcter bàsic, la competència per establir l'adscripció o col·legiació obligatòria per a l'exercici professional, així com també les excepcions a aquesta**.

La Llei catalana 7/2006, volia declarar exempts del deure de col·legiació per poder exercir l'advocacia, al personal al servei de les administracions públiques de Catalunya i el Tribunal va declarar que: "*los colegios profesionales voluntarios son, a partir de la Ley 25/2009, de 22 de diciembre, el modelo común,* ***correspondiendo al legislador estatal, conforme a lo establecido en el art. 3.2, determinar***

los casos en que la colegiación se exige para el ejercicio profesional y, en consecuencia, también las excepciones, pues éstas no hacen sino delimitar el alcance de la regla de la colegiación obligatoria, actuando como complemento necesario de la misma".

En aquest sentit, de conformitat amb els antecedents exposats, i d'una adequada interpretació sistemàtica i teleològica de la resta de la normativa, es desprèn que - **en la mesura que el nostre legislador ha volgut que les condicions d'accés a l'exercici de la professió dels advocats i advocades siguin coincidents arreu de l'Estat** –especialment en relació amb la col·legiació obligatòria (doncs es reserva a una Llei estatal) - no es pugui aplicar un precepte estatutari que ampliï el ventall de supòsits per poder exercir la professió d'advocat/ada a aquelles persones que vulguin actuar en la demarcació territorial de l'ICAB per a la defensa d'assumptes propis.

És a dir, és obvi que els col·legis professionals tenen potestat normativa per auto-organitzar-se o autoregular-se, però aquestes previsions, en relació amb el què es refereix a les condicions d'accés a l'exercici de la professió, han de ser coincidents a tot l'Estat.

II. CONCLUSIONS.

Per tant, un cop ha estat suprimida l'habilitació d'assumptes propis tant en l'Estatut General de l'Advocacia Espanyola com en la Normativa de l'Advocacia Catalana, cal interpretar que **no resulta aplicable l'article 21 dels vigents Estatuts col·legials que faculta al degà o degana a habilitar a persones que no són col·legiades exercents - però reuneixen els requisits per ser-ho - per a la defensa d'assumptes propis, atès que les condicions d'accés a la professió han de ser coincidents arreu de l'Estat**.

Aquest és el nostre Informe que se sotmet a qualsevol altre millor fonamentat en dret.

Per tot l'anterior, es proposa a la Junta de Govern, l'adopció de l'Acord següent:

ÚNIC. Un cop ha estat suprimida l'habilitació d'assumptes propis tant en l'Estatut General de l'Advocacia Espanyola com en la Normativa de l'Advocacia Catalana, no adoptar cap acord corporatiu, en aplicació de **l'article 21 dels vigents Estatuts col·legials, consistent en l'habilitació per a la defensa d'assumptes propis, atès que les condicions d'accés a la professió han de ser coincidents arreu de l'Estat**.

Barcelona, 28 d'octubre de 2021.